

Full diocesà

8 d'abril del 2018

p4 –Els joves celebren el Viacrucis de Setmana Santa a Montserrat

p5 –Paraules del nostre bisbe sobre la situació política catalana

No a les ofenses a la fe dels creients

La Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, la Conferència Episcopal Espanyola, la Comissió Islàmica d'Espanya i la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya han fet públic un comunicat conjunt davant les ofenses als sentiments religiosos.

En el text mostren la seva preocupació i tristesa per les constants i reiterades ofenses als sentiments religiosos dels fidels de diferents confessions. Davant aquesta situació, demanen respecte mutu per a creients i no creients.

És la segona vegada en poc temps que diferents confessions alcen la veu per denunciar ofenses contra els sentiments religiosos dels fidels de diverses religions.

Heus ací el text íntegre del comunicat:

1. Els sotasignats, representants de confessions religioses amb notori arrelament a Espanya, expressem la nostra preocupació i tristesa per les constants i reiterades ofenses als sentiments religiosos dels fidels de diferents confessions.
2. Els ciutadans d'aquest país, creients i no creients, hem emprès junts, des de fa molt temps, un camí sense tornada cap a la convivència en llibertat i en pau dins el marc de les lleis, el reconeixement mutu i el respecte als drets humans.

(Continua a la pàgina 6)

«Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant"»

Diumenge II de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels Apòstols el producte de la venda i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

(4,32-35)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.

(Salm 117)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

(5,1-6)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els queda-

ran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom

(20,19-31)

«La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies»

Jesús ressuscitat ressuscita els seus

Jean Hakolimana, prev.

Quan parlem de la resurrecció, el cap se'ns en va directament a la fase final que és la resurrecció dels morts. Tanmateix, el vocabulari que empra el Nou Testament per a referir-se a aquesta realitat ajuda a contemplar la resurrecció en la multiplicitat de totes les seves facetes. La terminologia neotestamentària a què s'emparenta el tema de la resurrecció expressa la idea d'aixecar, despertar, posar dret. Metafòricament fa referència a la situació prèvia de qui està prostrat, adormit, atrapat sota la dominació d'un obstacle pesant o ajagut per manca de forces. Així que una de les facetes del procés de la resurrecció és despertar el qui estava adormit, desvetllar el qui avança sense rumb, redreçar el qui va tort i refermar el qui avança amb pas inconsistent. Això és el que expressa l'evangeli d'aquest diumenge.

Jesús ressuscitat ve a l'encontre dels seus deixebles i els troba prostrats sota el pes de la por, les portes tancades; els dubtes sobre el passat i la inseguretat per al futur els mantenen sota el domini de la por. Per això Jesús se'ls presenta amb aquest anunci consolador: «Pau a vosaltres.» Jesús els convida a sortir del cercle viciós i a assumir la seva vocació: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» També nosaltres, que cada dia, cada diumenge o cada Pasqua fem memorial del Crist ressuscitat, necessitem tastar la resurrecció diària. Per a creure i anunciar arreu la resurrecció dels morts, necessitem anar amb pas ressuscitat, o sigui ferm. Necessitem una cara ressuscitada, o sigui alegre. Necessitem que Jesús ens aixequi d'allò que ens manté prostrats. Necessitem experimentar que «la nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món».

La imatge

«Feliços els qui creuran sense haver vist.» La immensa majoria! Per què hem arribat a creure? Pel testimoni d'uns altres, tan fort i tan feble alhora.

Tomàs no era amb els deixebles i no es fia del testimoni dels altres. Per això cal romandre en la comunitat que anuncia, viu i celebra que Jesús és el Senyor. La presència del Ressuscitat en la comunitat no comporta haver de tocar res.

La incredulitat de Tomàs (1461). Duccio

Lit. hores: Setmana II

9 dilluns

—Anunciació del Senyor
—Santa Casilda, verge
Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 /
Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

10 dimarts

—Sant Ezequiel, profeta (s.VII a.C.)
—Sant Apol·loni, màrtir (*186)
Fets 4, 32-37 / Salm 92 /
Joan 3,7-15

11 dimecres

—Sant Estanislau, bisbe i màrtir
(1030-1079)
Fets 5,17-26 / Salm 33 /
Joan 3,16-21

12 dijous

—Sant Zenó, màrtir (*c.371)
Fets 5,27-33 / Salm 33 /
Joan 3,31-36

13 divendres

—Sant Hermenegild, màrtir (*585)
—Sant Martí I, papa i màrtir (*655)
Fets 5,34-42 / Salm 26 /
Joan 6,1-15

14 dissabte

—Sant Tiburci (*288) i Valerià
(*260), màrtirs
Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21

15 diumenge III de Pasqua / Cicle B

—Sant Abbó, bisbe
Fets 3,13-15.17-19 / Salm 2 /
1Joan 2,1-5a / Lluc 24,35-48

Una vuitantena de joves participa en el Viacrucis de Setmana Santa

Jaume Casamitjana, prev.

Una any més, una vuitantena de nois i noies del nostre bisbat van participar en la proposta que ens ofereix la Delegació de Joves a l'inici de la Setmana Santa. Cada dilluns Sant (i ja en fa tretze de seguits), pelegrinem cap a Montserrat per compartir la vivència de la fe d'una manera ben intensa, preparant-nos així espiritualment per a viure amb impuls renovat el Tridu Pasqual. Enguany provenien de diverses poblacions: Vic, Olost, Santa Maria d'Oló, Moià, Manresa, Castellnou, Òdena, Bellprat i Igualada.

El dia ens va deparar moltes experiències. Després d'un viatge una mica accidentat per una avaria de l'autocar, vam enfilar ben entrat el matí l'itinerari del viacrucis seguint les catorze estacions indicades al peu de la muntanya montserratina. Enguany el Viacrucis Jove el vam fer acompanyats per la Creu de Mossul (prové d'una església d'Iraq, una de les moltes esglésies incendiades i profanades per Estat Islàmic). Foren els mateixos joves els qui s'encarregaren d'organitzar els grups per tal de participar activament en la lectura dels textos i dels cants, acompanyats pels acords de les guitarres. El clima de pregària i de silenci es va anar propagant per tot el camí de la creu, fet que va facilitar que els joves poguessin meditar serenament el misteri de la passió i mort de Jesucrist.

Acabat el viacrucis, la gana feia acte de presència i calia recobrar les forces. Tots ens asseguérem a les escales de

l'esplanada, mentre «devoràvem» els entrepanes. Era un bon moment per a fer un volt distret per l'entorn o senzillament per a gaudir dels raigs del sol, tímidament primaveral. Aquest temps d'esbarjo va culminar amb les danses que, a toc de guitarra, van aconseguir que pràcticament tothom perdés la vergonya ballant i cantant. Certament, no tots hi teníem la mateixa traça, però el que resta clar és que vam riure molt.

Ja s'acabava la jornada, però abans calia que els nois i noies tinguessin l'oportunitat d'entrar a la basílica per tal de poder celebrar junts el sagrament de la Reconciliació. Acompanyats també pels cants i la lectura de testimonis dels cristians perseguits, vam experimentar amb joia el perdó de Déu. Finalment, tots vam venerar la imatge de la nostra patrona, la Mare de Déu de Montserrat. Va ser, sens dubte, la millor manera d'acabar una jornada viscuda molt intensament.

En un clima de pregària,
van ser acompanyats per
la Creu de Mossul

Preocupació per la situació política

Fragment de l'homilia del senyor bisbe en la Missa Crismal

«Situació canviant i complexa. El que primer em brolla són els sentiments de dolor i preocupació, tant en mi com en tantes persones amb qui em trobo. Ha estat un temps llarg de concòrdia el que hem viscut, no pas exempt de tibantors, que hem de vetllar a fi que no es perdi. La pau és un gran bé que possibilita altres béns socials, familiars i personals. El paper que ens pertoca als pastors de l'Església és el de ser constructors de pau. La nostra paraula ha de ser sempre la de la crida al diàleg i a la magnanimitat. Aquesta darrera paraula és la que pren força en el meu cor en aquests moments. És l'hora de fer una crida a la magnanimitat, a tenir el cor gran. En un món en què s'afirma el subjecte, amb la

seva llibertat i els seus drets, ens trobem –i sovint amb dolor en tants àmbits– amb una llibertat afirmada que topa amb la llibertat de l'altre. Solament des de la generositat, la veritat, la caritat que brolla d'un cor magnànim, es pot trobar camí de pau i concòrdia. No n'hi ha prou amb l'afirmació dels drets i de la llei; hem de fressar els camins del perdó, de la reconciliació, de la caritat».

En la Jornada Sacerdotal de Dimarts Sant, a part dels homenatjats que ja vam citar anteriorment, es van recordar les noces d'or sacerdotals dels pares Lluís Balanyà i Josep Rovira, claretians.

Recés quaresmal de l'arxiprestat de Vic

El dissabte 17 de març va tenir lloc a Gombren, casa nadiua de sant Francesc Coll, el recés quaresmal de l'arxiprestat de Vic.

Pilar Mayans, responsable de Càritas, i Anna Lleyda, col·laboradora de la pastoral diocesana, van acompanyar els cristians d'aquest arxiprestat en una jornada de reflexió i pregària molt fructuosa.

«No entenem la tolerància i complicitat envers les ofenses religioses»

Comunicat conjunt de diverses confessions religioses

(Prové de la pàgina 1)

3. Hem avançat molt, per exemple, en la nostra comprensió de la naturalesa perversa de sentiments, discursos i actes discriminatoris i d'odi per raons de raça, país d'origen, sexe, ideologia política, orientació sexual o religió.

Ens hem dotat de lleis per a dissuadir, perseguir i castigar les manifestacions més greus i extremes d'aquests comportaments.

I, cosa més important, encara que quedi molt per fer, hem aconseguit desenvolupar una sensibilitat social compartida que assenyala, exclou i ja no tolera tals comportaments.

4. No succeeix el mateix, lamentablement, amb la discriminació o delictes d'odi per motius religiosos.

Les ofenses contra els sentiments religiosos encara gaudeixen al nostre país d'una tolerància social incomprensible.

A Espanya es profanen temples i símbols; es fa burla i es carni públic dels referents més sagrats de la fe religiosa de milions de persones, amb total impunitat i tolerància.

5. Ho hem tornat a veure en aquests darrers carnestoltes, on cristians, jueus i musulmans, que amb diferents sensibilitats compartim el respecte o devoció per les persones

de Jesús, Maria i els sants dels textos bíblics, observem amb dolor un espectacle vergonyós amb provocacions que ningú no admetria si l'ofensa fos adreçada contra els sentiments o valors compartits d'altres col·lectius.

6. No entenem, per tant, aquesta tolerància i complicitat envers les ofenses religioses i ens resulta inacceptable que pretenguin emparar-se en la llibertat d'expressió.

La llibertat d'expressió, com se sap, no és un dret absolut. Té els seus límits, com tot dret, i no pot invocar-se per a vulnerar una altra llibertat ni un altre bé jurídic protegit per les lleis, com són la llibertat religiosa i els sentiments religiosos vinculats a aquesta llibertat, clarament definits i protegits en la nostra legislació.

7. Les confessions religioses representades en aquest comunicat volem continuar treballant al costat de la resta de la societat espanyola en el nostre compromís i contribució a les causes de la pau, la tolerància, la integració i la convivència en llibertat en honor del bé comú. Solament demanem respecte mutu, per a creients i no creients.

Federació de Comunitats Jueves d'Espanya
Conferència Episcopal Espanyola (Església Catòlica)
Comissió Islàmica d'Espanya
Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya

«La Setmana Santa em va fer tornar a acostar a l'Església»

Antonio Banderas ha fet recentment unes declaracions amb motiu de la seva participació en l'òpera *Passió Christi* del compositor Mons. Marco Frisina, mestre de capella de Sant Joan del Laterà, que s'estrenarà el 27 d'abril a Màlaga i que organitza la Fundació Victoria.

Antonio Banderas ha expressat què significa per a ell aquesta participació en l'òpera: «La Passió del Senyor toca la meua vida d'una manera important. La Passió sentida com una gran metàfora, com el missatge que ens trasllada a través d'aquest gran sacrifici d'un home, Déu, que ens envia aquest missatge de reflexió profunda, sobre la vida, la mort, la vida futura...»

L'actor ha parlat també sobre la seva relació amb l'Església: «Va haver-hi un moment de la meua vida en què em vaig desprendre una mica de l'Església. Tractava de buscar una connexió espiritual per altres llocs fins que l'any 1994, després d'una operació que havia sofert el meu germà, en la qual vam passar molta por, em vaig adonar que no calia buscar massa, que havia tingut sempre davant els meus nassos aquesta connexió amb el transcendent i que es donava, a més, d'una forma que seguia les nostres pròpies tradicions, que no havíem pas d'anar-nos a Buda, sinó que són personatges que trobem aquí i que tenia al meu barri. La Setmana Santa és el que m'arrela més i és el que em fa acostar moltíssim a l'Església de nou.»

El llibre

Vidal i Barraquer, el cardenal de la pau

Ramon Muntanyola

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2017

Pel gener de 1970 aparegué a Barcelona un llibre insòlit: la biografia d'un cardenal exiliat per ordre de Franco, que no havia pogut tornar a la seva seu de Tarragona a causa de la negativa a signar la carta col·lectiva amb què en 1937 l'episcopat espanyol beneí la «Cruzada» nacionalista, un cardenal entorn del qual s'havia muntat una conspiració del silenci i fins i tot una llegenda tèrbola. Aquest llibre, de Mn. Ramon Muntanyola, després de salvar amb moltes dificultats les barreres de la censura dictatorial, assolí ben aviat tres edicions catalanes i una traducció castellana.

Amb motiu dels cent anys del naixement de Ramon Muntanyola (2017) i els cent cinquanta del naixement del cardenal Vidal i Barraquer (2018) s'ha posat al dia aquesta biografia, en dos volums, mantenint els criteris de l'autor.

La festa dels cristians, el diumenge

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fer festa un dia de la setmana té la seva arrel en el món jueu. Entre els manaments de la Llei de Déu hi ha el precepte de santificar el dissabte. De fet, la paraula dissabte té la seva arrel en el substantiu *shabat*, paraula de la llengua hebrea que té la seva equivalència en la paraula «descans». I és que per al món jueu el dissabte és un dia sant, dedicat a Déu, en agraïment per la creació i per l'alliberament, i, al mateix temps, és el dia del descans de les persones. Altres cultures, àdhuc la grega i la romana, no coneixien el dia de descans setmanal. Els rics feien festa quan volien i els pobres mai.

El cristianisme neix, com bé sabem, en el context jueu. I els primers cristians iniciaren el seu camí amb la festa del dissabte. Però ja quasi en els mateixos inicis i de manera espontània, donat que el primer trobament amb Jesús ressuscitat fou el primer dia de la setmana, és a dir, el dia que segueix el dissabte, els qui havien rebut el do de la vida nova, per la fe i el baptisme, que té la seva arrel en la resurrecció de Crist, celebraven la litúrgia cristiana en aquest primer dia setmanal, que va prendre el nom de diumenge, «dia del Senyor». Tot i que el dia en què Jesús

instituí l'Eucaristia fou el dijous, el dia propi de la celebració eucarística és el diumenge, perquè el que l'Església celebra en la missa no és l'Última Cena, sinó el que el Senyor va instituir durant l'Última Cena: el memorial de la seva mort sacrificial. Jesús mort i ressuscitat és el centre de l'Eucaristia. En la celebració dominical, l'Església experimenta la presència de Jesús ressuscitat.

El diumenge, dia de descans, doncs, és una festa que té la seva arrel en la fe cristiana. Ens pertoca als cristians d'omplir de contingut aquest dia en el que li és propi. No hi pot mancar la celebració de la missa i el descans, acompanyat amb la trobada familiar i l'atenció caritativa, especialment als malalts i als qui viuen en soledat. Si els cristians no som capaços de donar sentit al diumenge, aquest es desdibuixarà i es convertirà, no pas en el que és, dia del Senyor i dia de l'home, sinó en dia en contra del mateix home. Quantes persones han de treballar en diumenge, i no em refereixo evidentment als serveis necessaris com l'atenció als malalts i els serveis comunitaris! El déu del diner, del consum, del malbaratament es posa per davant de les persones i el seu descans i la seva vida familiar i social.

